

Отже, виходячи із вищевикладеного, можна зробити висновок, що повномасштабне вторгнення росії в Україну та введення воєнного стану на всій території країни не могло не відобразитися на судовому процесі наших судів. Внаслідок таких жахливих подій було вирішено внести зміни до нормативно-правових актів України, зробивши акцент на повноваженнях судової влади та загальне функціонування її діяльності, адже навіть у разі введення воєнного стану конституційне право особи на судовий захист не може бути обмежено.

Список використаних джерел:

1. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>.
2. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про попереднє ув'язнення» щодо додаткового регулювання забезпечення діяльності правоохоронних органів в умовах воєнного стану: Закон України від 03.03.2022 р. № 2111-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2111-20#Text>.
3. Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій та статус суддів» щодо зміни підсудності судів: Закон України від 03.03.2022 р. № 2112-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2112-20#Text>.
4. Смокович М. І. Здійснення правосуддя в умовах воєнного стану: до питання законодавчих змін. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2022. С. 450-455.
5. Рекомендації судам першої та апеляційної інстанції на випадок захоплення населеного пункту та/або суду чи безпосередньої загрози його захоплення. URL : https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/war/Recomendatsii.pdf.

ІЛЬКОВ Василь Васильович,
професор кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор
ПОПАД'ІНА Марія Валеріївна,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНА ЮРИСДИКЦІЯ

Створення в юридичному процесі можна кваліфікувати як ключову речовину за допомогою системи ансамблю взаємозумовлених процесуальних вчинків. Можна погодитися з тим, що «процес і проведення співвідносяться як повальне і особливе. Створення – частка процесу, процес є сукупність виробництва» [1, с. 120].

Процес – це порядок розгляду справ. У процесі розгляду окремої, певної справи проводиться ансамбль процесуальних вчинків, передбачених законодавством.

Асоціація України та Євро Союзу становить труднощі європеїзації адміністративного права України, розглядаючи при цьому модифікацію окремих ВНЗ. У зазначеному контексті набуває абстрактне значення вивчення адміністративної юрисдикції як одного з інститутів адміністративного права. Віяння розвитку інституту адміністративної юрисдикції можуть бути відкриті за допомогою сукупності взаємозалежних правових понять, елементах її змісту.

Насамперед звернемося до думки «адміністративна юрисдикція», елементам цього словосполучення, як вони припускають впливові видання грамотних словників. Отже, термін «адміністративний» використовується у:

- провідному сенсі адмініструвати, тобто рулити установою, організацією, підприємством тощо;
- керувати;
- керувати бюрократично, з підтримкою наказів та розпоряджень, натомість певного управління [2, с. 8].

Порівняно органів правосуддя термін «юрисдикція» розуміється як поставлена законодавством сукупність можливостей для вирішення правових спорів та оцінки вчинків суб'єктів права з точки зору їх правомірності або ж неправомірності, що допускає підвідомчість і підсудність вирішуваних справ [3, с. 39].

Ще цей термін розглядається як право творити суд, розглядати та залагоджувати правові питання. До чого це область, яку поширюється це право [4, с. 926].

До цього слід додати, що картина орієнтується як поняття, що виникає за допомогою виділення сукупних симптомів в особистих думках і має спільні симптоми з іншими видовими думками.

Відповідно до визначення «юрисдикції» це поняття розуміється як поставлена законодавством сукупність правових ймовірностей належних муніципальних органів щодо вирішення правових спорів і справ про правопорушення, за оцінкою вчинків осіб або інших суб'єктів права з точки зору їх правомірності або неправомірності та використання юридичних осіб. У той самий час під юрисдикцією розуміється: як правова ймовірність судового укладання правових питань; як встановлено законодавством сукупність правових ймовірностей, відправлення правосуддя; як межі зон відповідальності того чи іншого суду чи іншого органу структурі державної влади.

Іншими текстами, відповідно до сфери використання терміна «юрисдикція» відповідають належні думки: підсудність і підвідомчість.

Точне визначення структури адміністративного процесу необхідно для того, щоб, для початку, гарантувати ефективне регулювання елементах його виробництв і сприяти поліпшенню роботи різних ланок управлінського апарату, по-друге, кваліфікувати шлях подальшої трансформації адміністративно-процесуального законодавства.

Питання структури адміністративного процесу обґрунтовані самим характером даного вигляду процесуальної роботи, який передбачає важливе коло соціальних відносин – більш розгонистий, ніж той, який регулюється цивільно-процесуальним і кримінально-процесуальним законодавством.

У доктрині права під юрисдикцією розуміється поставлена законодавством або нормативним актом сукупність можливостей належних муніципальних органів щодо вирішення правових спорів та вирішення справ про правопорушення, тобто за оцінкою вчинків осіб або інших суб'єктів права з точки зору їх правомірності, використання юридичних покарань. Правовий практиці популярні інші причини використання адміністративних покарань. Довгий час законодавством України було враховано, що основою для накладення адміністративного стягнення та настання адміністративної відповідальності можуть бути і правопорушення.

У науковій літературі під юрисдикцією у різних інтерпретаціях розуміється законодавчо поставлена сукупність можливостей органів держави щодо укладання правових суперечок та справ про правопорушення, з оцінки вчинків суб'єктів права з погляду їхньої правомірності, використання юридичних покарань до злочинців. У цій постановці питання, виходячи зі здатності та потреби гарантувати відновлення порушених прав шляхом звернення до держави в особі її органів, наділених повноваженнями по відновленню прав, або ж за допомогою діяльної роботи цих органів, ховається значний правоохоронний потенціал, який за його наступної реалізації вважається одним з провідних системоутворюючих симптомів державної охорони права.

Змова може бути представлена як самостійне особисте право, наприклад і саме з його складових. Наприклад, право власності вироблено з трьох правових можливостей: володіння, застосування і постанови річчю, кожна з яких підлягає обороні.

Створення за зверненнями громадян щодо реалізації правий і легітимних інтересів в управлінській роботі містить декларація про життя а й унаслідок те, що це конституційне право громадян. Базою для появи даного вигляду виробництва є впливу громадян у зв'язку з реалізацією ними конституційного права у сфері державного управління. Визначення чіткого процесуального під час розгляду звернень громадян набуває сьогодні вагоме значення. У межах адміністративного процесу приймають розв'язання проблеми, пов'язані зі створенням використання заходів адміністративного примусу.

Здійснення адміністративної юрисдикції пов'язані з реалізацією адміністративно-правових норм, забезпечених санкціями. Адміністративна юрисдикційна діяльність – це процесуальна діяльність її учасників у зв'язку з реалізацією матеріальних норм адміністративного права. Адміністративною реформою в Україні адміністративну юстицію визначено як форму судового контролю за виконавчою владою.

При здійсненні цієї діяльності виявляються та фіксуються факти адміністративних деліктів. Проводяться розслідування щодо них, виконуються прийняті рішення та вирішуються питання, пов'язані з їх виконанням. Зміст адміністративної юстиції у тому, що її учасники виконують процесуальні дії, регламентовані адміністративно-процесуальними нормами, які забезпечують реалізацію правий і обов'язків учасників процесу.

Суть адміністративної юрисдикції відкривається крізь асоціація даного виду роботи з метою та завдання громадського управління. Це, насамперед, збереження цілісності створюваних у процесі управління правовідносин через знищення несприятливих умов, які утворюються з допомогою злочинів.

Водночас, юрисдикційний спосіб оборони виступає як примусового механізму адміністративно-правового регулювання, тобто частиною законної системи муніципального примусу. Дана робота виступає одним з видів юрисдикції, що має всі симптоми наданого методу охорони права за допомогою присутності порушень закону та спору, змагальності процедури розгляду справи та обов'язковості прийняття юрисдикційного акту.

Це поняття, як адміністративна юрисдикція судових органів, вимагає виваженого ставлення до себе законодавця, рівноважного підходу до змін і коригування, що в свою чергу виключить недотримання принципу правової визначеності, очікуваності, визнає універсальне право пана на судовий захист.

Список використаних джерел:

1. Селіванов А. О. Конституційне правосуддя і конституційна юрисдикція в Україні. *Право України*. 2010. № 6. С. 34-44.
2. Іваненко Я. Л. Про види адміністративних неюрисдикційних проваджень. *Право України*. 2010. № 11. С. 240-247.
3. Єсімов С. С. Правові підстави застосування адміністративних стягнень. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Юридичні науки*. 2013. № 1. С. 5-9.

ВЕРБА Ірина Олександрівна,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук
ГАЛУШКО Ростислав Володимирович,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ТЕОРІЯ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВИ

Проблема визначення функцій держави є однією з найважливіших у теорії держави і права. Кожна держава має перед собою завдання, на розв'язання яких вона спрямовує свої ресурси та зусилля. Деякі з цих завдань є суттєвими для держави і без них вона не може повноцінно функціонувати як важлива складова політичної системи суспільства.